

رستگاری در دقیقه ۹۰

با حضور رحمتی در پدیده و خدا حافظی برانکو با پرسپولیس، موضوع خدا حافظی در روز های اوج و با خاطرات خوب دوباره سر زبان هاست

یکی از تکراری ترین داستان ها در مستطیل سبز، خدا حافظی ستاره هاست. ماجرای بازیکنان و مربیانی که سال ها در کنار یک تیم می مانند و به دلایلی با تصمیم به رفتن می گیرند یا برای همیشه از دنیای فوتبال خدا حافظی می کنند، یکی از موضوعاتی است که توجه زیادی به آن نمی شود. در این بین بعضی ها باشگاه ها را مقصر می دانند که جایگاه بازیکن و مربی با سابقه شان را حفظ نمی کنند و برخی هم، بازیکنانی را که با موضوع خدا حافظی در اوج، بیگانه اند. معمولاً هم بعد از این

پرونده

گفت و گو با «علیرضا اکبر پور» درباره بی سرو سامانی خدا حافظی فوتبالیست ها در ایران

بازیکنان با خدا حافظی به موقع اعتبارشان را حفظ کنند

ماژ یار حکاک | روزنامه نگار

ستاره سال های نه چندان دور باشگاه استقلال که بیش از ۲۰۰ بار برای آبی های پایتخت به میدان رفته، یکی از بازیکن هایی است که بعد از ۱۰ سال حضور در یک تیم بزرگ بدون هیچ مراسم خدا حافظی، کفش هایش را آویخت. در ادامه، گفت و گویی با او درباره مراسم خدا حافظی بازیکنان فوتبال در ایران که سرو سامان در ست و حساسی ندارد، داشته ایم که خواهید خواند.

چرا موضوع خدا حافظی بازیکنان بزرگ و با سابقه در فوتبال ما به خصوص از تیم های باشگاهی شان در شان بازیکنان نیست، البته شما هم با این مسئله موافقه کنید. درست است؟
بله، من که اصلا خدا حافظی نکردم و به عبارتی من را خدا حافظی دادند! موضوع من که تمام شده و گذشته است اما واقعیت این است که برای تیم های بزرگ ما این مسئله یک نقطه ضعف مهم است. بازیکنی که ۱۰ تا ۱۵ سال در یک تیم بازی می کند و از جان خود برای آن تیم مایه می گذارد، زمانی که شرایطی پیش می آید که به درد تیم نمی خورد یا مربی به او نیازی ندارد، باید محترمانه تر و شیک تر از تیم اش جدا شود. البته با بازیکنی که می خواهد کلا خدا حافظی کند، باید بایک شیوه برخورد شود و با بازیکنی که می خواهد به تیم دیگری برود هم باید طور دیگری برخورد شود تا احترام بازیکن و باشگاه حفظ شود.

خاطراتان هست مثلاً در استقلال، آخرین مراسم خدا حافظی باشکوهی که برای یک بازیکن برگزار شده چه زمانی بوده است؟

من ۱۰ سال برای استقلال زحمت کشیدم

اما وقتی مربی من را

نخواست، حتی

یک نفر از من

خدا حافظی

نکرد چه

برسد به

ZENDEGI - SALAM

ضمیمه روزنامه خراسان

سه شنبه ۲۸ خرداد ۱۳۹۸
۱۴ شوال ۱۴۴۰ • ۱۸ ژوئن ۲۰۱۹

شماره ۲۰۱۲۴

۱۳۴۷

خدا حافظی پرفسور، خدا حافظر فقی

خدا حافظی از فوتبال مثل خدا حافظی از مهمانی است، مهمان عزیز است اگر به موقع برود و خاطره خوبی بگذارد، به نظر من برانکو با آن هوش زیاد حتی اگر مشکل قراردادش و حاشیه های ریز و درشت پرسپولیس و رفتار رقیاهم نبود ترجیح می داد در اوج محبوبیت با هواداران وداع کند. برانکو طوری رفت که هوادار بداند قدرش دانسته نشده اما حتی اگر مدیران پرسپولیس قدرش را هم می دانستند بهتر بود برانکو برود، که مبادا این خاطره زیبا خدشه دار شود. به موقع رفتن تصمیم مهمی است، کاری که دایی در تیم ملی نکرد، دایی زمانی که بازیکن بود برای شکستن رکوردها آن قدر در تیم ملی ماند که محبوبیت اش حسابی خدشه دار شد. بعدها هم همین اشتباه ازمانی که سرمربی تیم ملی بود تکرار کرد. این روزها ستاره هایی داریم که به هر ترتیبی می خواهند در مستطیل سبز بمانند و لولاین که به قیمت رودررویی با هوادار خودی باشد. اما برانکو همان طور که با ماندنش یک عصر جدید برای پرسپولیس ساخت بارفتنش می تواند منشأ اتفاقات مهمی باشد. من به عنوان هوادار می دانم که اگر برانکومی ماند با این وضعیت مدیریت باشگاه، رقبای سرسخت و حواشی همیشگی فوتبال ایران تکرار موفقیت سخت بود پس چه بهتر اگر قرار است پرسپولیس قهرمان نشود این اتفاق با برانکو نیفتد تا خاطر ا خوب مان حفظ شود. حتی شوک رفتن برانکو به باشگاه و بازیکن و هوادار می تواند مثبت هم باشد و تیم را چندان گام جلو ببرد، اگر باشگاه به فکر تقویت اصولی باشد، هوادار یکدل بماند و بازیکن احساس مسئولیت بیشتری نکند.

درباره بازیکنانی که به بدترین شکل و در بدترین زمان کنش های شان را آویختند

ناکام در ترک خاطره انگیز مستطیل سبز

کمتر فوتبالیست ایرانی را سراغ داریم که با یک بازی خدا حافظی شیک در حضور تمامی هواداران و مشابه استانداردهای جهانی کنش هایش را آویخته باشد. در عوض تا دل تان بخواهد بازیکنانی را داریم که نتوانستند با پیراهن تیم محبوب شان خدا حافظی کنند، یا اصلاً دیگر باشگاهی برای ادامه همکاری با آن ها به نتیجه نرسیده است یا در روزی که روز خدا حافظی آن ها اعلام شده بود هواداری به ورزشگاه نیامده است. در این مطلب نگاهی داریم به چند فوتبالیست معروف ایرانی که خدا حافظی شان به بدترین شکل ممکن رقم خورد.

علی کریمی | وداع بدون قرمزها

جادوگر فوتبال ایران در سال های آخر بازی اش با یک بدشانسی بزرگ روبه رو شد. هدایت پرسپولیس را در فصل ۹۳-۹۲ علی دایی بر عهده گرفت تا

با توجه به رابطه شکرآب بین این دو،

کریمی جایی در تیم پرسپولیس

نداشته باشد. کریمی به امید

این که می تواند به پرسپولیس

بازگردد به تراکتورسازی رفت

و با این تیم قهرمان جام حذفی

شد اما باز هم پاشنه در به کام او

نچرخید و نتوانست به تیم محبوب

اش بازگردد. کریمی بیک باره

و در ۲۹ به ۹۳ با یک بیانیه

از فوتبال خدا حافظی کرد تا

ستاره بایرن خبلی غریبانه از

فوتبال کنار برود.

فرهاد مجیدی | اسکوهای خلوت

شماره ۷ محبوب آبی ها در مهر

۹۱ ابتدا با انتشار بیانیه ای از

فوتبال خدا حافظی کرد. این

بیانیه مربوط به زمانی می شد

که او یک نیم فصل به صورت

قرضی به العرافه رفته بود. ۸۱ روز

پس از این خدا حافظی با قرارداد ۱/۵ ساله به

استقلال پیوست تا هواداران استقلال غرق در شادی

شوند. با این حال فرهاد نتوانست تا پایان این قرارداد

دوام بیاورد. او در آبان ۹۲ در بازی ماس و در روزی که

هوادار زیادی به ورزشگاه نیامده بود، پس از تعویض

در دقیقه ۸۸ به آغوش امیر قلعه نویی رفت و بعد از آن

چهار گوشه زمین را پوشید تا با خدا حافظی اش همه را

در شوک و بهت فروبرد.

جواد نکونام | خارج از اوج

کاپیتان سابق تیم ملی پس از یکی دوبار رفت و برگشت

به لالیگا و تیم های عربی در سال ۹۴ تصمیم به

بازگشت به لیگ کشورمان گرفت اما جایی در تیم

محبوب اش یعنی استقلال نداشت. او یک نیم فصل

را در سایپا بازی کرد اما نتوانست آن نکونام همیشگی

باشد و مورد انتقاد رسانه های این کشور بود. در

نتیجه او خیلی زود و در ۳۵ سالگی تصمیم به

خدا حافظی گرفت.

آندرانیک تیموریان | رکورد دار

هر چند او هرگز خدا حافظی اش را

به طور رسمی اعلام نکرد اما مانند

مجتبی جباری مجبور به خدا حافظی

شد. آندو تا پایان لیگ هفدهم در

گسترش فولاد به فوتبالش ادامه داد، اما

برای فصل بعدی یعنی لیگ گذشته

با تیمی به توافق نرسید. تیموریان

حتی برای خدا حافظی اش بیانیه

هم نداد و به طور رسمی خدا حافظی

نکرد، اما یک فصل بدون تیم بودن

به معنای خدا حافظی غیر رسمی آندو از

فوتبال است.

خسرو حیدری | چشمان غمبار

آخرین برگ از خدا حافظی های ناکام شاید خسرو

حیدری باشد. او قبل از بازی با سپیدرود درشت در لیگ

هجدهم تصمیم به خدا حافظی گرفت. پست های او در

اینستاگرام صحبت های گوشه و کنارشان می داد و

چهارشنبه را برای این قضیه تجربه می کند. با این حال

هواداران استقلال در روز خدا حافظی ورزشگاه را پر

نکردند. باشگاه البته برنامه خاصی برای این قضیه

نداشت و خسرو با چشمانی غمبار و در کنار فرهاد

مجیدی از مستطیل سبز خدا حافظی کرد.

لحظه باشکوه خدا حافظی مهدوی کیا از هامبورگ آلمان

به طور کلی اگر خواسته باشیم به وفور می توانیم از این مثال ها نام ببریم. از خدا حافظی زلاتان با هواداران پاری سن ژرمن بگیریم تا خدا حافظی استیون جرارد با هواداران لیورپول، خدا حافظی کاسیاس و راؤول با هواداران رئال و خدا حافظی وین رونی با هواداران دو آتشه شیاطین سرخ و خدا حافظی احساسی ژاوی در نیو کمپ. به طور کلی در اروپا جایی که تکلیف باشگاه ها و بازیکنان در قضیه خدا حافظی روشن است، کمتر ستاره متعصبی را می بینیم که مراسم خدا حافظی اش با هواداران برگزار نشود یا آن مراسم، باشکوه نباشد.

بازیکنان در دست در جایی که حس می کنند دیگر توانایی حضور در جمع بهترین ها را ندارند، به فوتبال شان در آن تیم خاتمه می دهند. حال این که یا کلا از مستطیل سبز کنار می روند یا فوتبال شان را در لیگ های با کیفیت پایین تر دنبال می کنند. مقاصدی نظیر MLS آمریکا، لیگ چین و لیگ کشورهای متمدن خلیج فارس که می تواند آورده مالی خوبی را در سال های

پایان باشکوه!

دنبله دروسی، هافبک وفادارم که همیشه با واژه های غیرت و تعصب شناخته می شود، ماه گذشته از هواداران این تیم خدا حافظی کرد. آخرین گلابیاتور می هاتمایل داشت باز هم در رماند اما در تفکرات تاکتیکی سرمربی این تیم جایی نداشت، پس خیلی شیک و مجلسی مراسمی برای او برگزار شد که یکی از باشکوه ترین خدا حافظی ها در مستطیل سبز بوده است. در مراسم خدا حافظی او ورزشگاه المپیک رم مملو از تماشاگر بود و همه با پایا کاردهایی که به همراه داشتند از زحمات او برای تیم شهرشان در این سال ها تشکر کردند. پس از پایان بازی فرانچسکو توتی و خانواده دهروسی هم کنار زمین آمدند تا در یک شب تاریخی، او با خاطره خوش تیم را ترک کند. سال گذشته نیز یوفون ستاره سابق تیم یوونتوس چنین وضعیتی داشت و در یک خدا حافظی احساسی با هواداران این تیم وداع کرد.

نگاهی به زندگی چند فوتبالیست که خدا حافظی آبرومندانه ای داشتند

آویختن کفش ها در اوج!

برای یک ورزشکار خیلی مهم است که تا پایان کارنامه ورزشی اش موفق به کسب افتخار شود و بتواند خود را روی خط اوج نگه دارد. در این مطلب سعی می کنیم نگاهی به کارنامه فوتبالی چند بازیکن بیندازیم که توانسته اند تا روز خدا حافظی کیفیت خودشان را حفظ کنند.

احمد رضا عابدزاده | یابیرنی ها به خط

اگر بخواهیم بین فوتبالیست های کشورمان بر فراز و نشیب ترین و پرحادثه ترین زندگی های فوتبالی را فهرست کنیم، قطعاً یکی از اولین های این فهرست «احمد رضا عابدزاده» خواهد بود. گلر محبوب و کاریز ماتیگ فوتبال ایران که در دوران بازی اش دل میلیون ها ایرانی به ایستادن او در چار چوب دروازه قرص بود. آخرین بازی رسمی که احمد رضا عابدزاده تجربه کرد، بازی آخر تیم پرموزی (پرسپولیس فعلی) در لیگ آزادگان فصل ۷۹-۷۸ بود که با قهرمانی او و تیم اش به پایان رسید. البته عابدزاده بازی خدا حافظی اش را طی مراسم باشکوهی مقابل ستاره های بایرن مونیخ برگزار کرد و برای همیشه دستکش هایش را آویخت.

علیرضا منصوریان | خدا حافظی در فینال

هواداران او را «علی منصور» می خوانند؛ یکی از دوست داشتنی های استقلال. یکی از نسل ستاره های جام جهانی ۹۸ ایران. آمدنش به استقلال با تست فنی در کارخانه یخ سازی عبداللهی سرمربی وقت استقلال انجام شد. همان جا بود که چنان عالی ظاهر شد که در همان ملاقات اول عبداللهی از مدیران خواست به سرعت با این پسر قرارداد ببندند. علی منصور که از پارس خودروا استقلال تا سن پائولی آلمان بازی کرد، برای تیم ملی هم ۴۷ بازی انجام داد و هشت گل ملی به ثبت رساند. البته خدا حافظی منصوریان برخلاف بسیاری از ستاره های کشورمان قابل قبول بود. او در فینال جام حذفی سال ۸۷ با استقلال قهرمان شد و برای همیشه کفش هایش را آویخت.

استیون جرارد | به معنای واقعی باشکوه

وقتی صحبت از تعصب فوتبالی می شود، بازیکنان زیادی نیستند که سال های سال به باشگاه خودشان وفادار مانده باشند و موقعیت های مختلف مالی و ورزشی برای رفتن و سوسه شان نکرده باشد. اما حکایت هافبک باصلا بت لیورپول چیز دیگری است. «استیون جرارد» از سال ۱۹۸۹ وارد تیم های پایه لیورپول شد و تا فصل ۲۰۱۶ در این باشگاه انگلیسی باقی ماند. او برای لیورپول ۵۰۴ بازی کرد و ۱۲۰ گل هم به ثمر رساند. جرارد بازی های خوبی برای تیم ملی انگلیس انجام داد و در سال ۲۰۰۵ عنوان بهترین بازیکن اروپا را به دست آورد. او سرانجام در ۳۶ سالگی از دنیای فوتبال خدا حافظی کرد.

زین الدین زیدان | خدا حافظی تلخ اما در اوج

لا بد از نظر خیلی ها اخراج شدن در بازی آخر دوران بازیکنی فوتبال و از دست دادن یک قهرمانی اتفاق بسیار ناخوشایندی است. اما اگر به کارنامه بازی های «زین الدین زیدان» نگاهی بیندازیم می بینیم او هیچ چیز از افتخار و در اوج بودن کم نداشته است. آخرین بازی اش فینال جام جهانی بوده و آخرین باشگاهش رئال مادرید. سه بار در جام جهانی بازی کرده، یک قهرمانی و یک نایب قهرمانی کسب کرده، جام ملت ها را با فرانسه فتح کرده، بارثال مادرید جام باشگاه های اروپا را روی سر برده و حدود ۱۰۰ قهرمانی باشگاهی دیگر هم در کارنامه دارد. حالا چه کسی می تواند بگوید یک حرکت عجیب و عصیانگرانه در آخرین بازی دوران فوتبالی اش می تواند چیزی از همیشه در اوج بودن او کم کند؟

